

Sygn. akt III AUa 1047/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SSA Marcjanna Górską
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Bogdan Świerk
Protokolant: stażysta Katarzyna Sugier	

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 r. w Lublinie

sprawy L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczynie L. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 2 lipca 2013 r. sygn. akt VIII U 920/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 kpa odmówił L. S. „uchylenia decyzji z dnia 6 grudnia 2011 r w części, w jakiej ta zawiesiła na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r”. ZUS wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r okresu zawieszenia emerytury na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach.

W odwołaniu od decyzji wnioskodawczynie domagała się jej zmiany w części dotyczącej zawieszenia prawa do emerytury za okres od 1 października 2011 r do 21 października 2011 r i wypłaty zawieszonoego świadczenia z odsetkami.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 2 lipca 2013 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

L. S., urodzona (...), we wniosku o emeryturę z 20 listopada 2008 r wskazała, że pozostaje w stosunku pracy. Uzyskała prawo do emerytury na podstawie decyzji ZUS z dnia 11 grudnia 2008 r od 1 listopada 2008 r. Decyzją z dnia 14 września 2009 r ZUS ponownie ustalił i podjął wypłatę świadczenia od 1 sierpnia 2009 r. W dniu 6 grudnia 2011 r ZUS wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury skarżącej od 1 grudnia 2011 r, z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. W dniu 30 listopada 2012 r skarżąca wniosła o wypłatę zawieszony emerytury w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. Decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r ZUS wznowił wypłatę emerytury od 22 listopada 2012 r. W dniu 19 marca 2013 r wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Sąd wskazał, że podstawą wydania decyzji ZUS z dnia 6 grudnia 2011 r o wstrzymaniu wypłaty emerytury był art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dodany do ustawy przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r Nr 257, poz. 1726), obowiązujący od 1 stycznia 2011 r. Stanowi on, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się od 1 października 2011 r.

Sąd podniósł, że co do konstytucyjności cytowanych przepisów wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z dnia 13 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285) orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS, w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał wyjaśnił, iż obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do nich art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił bowiem moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r.

Sąd podkreślił, że zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza brak możliwości jego stosowania. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma skutki retroaktywne (jest skuteczny *ex tunc* - od dnia wejścia w życie zakwestionowanego przepisu), a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r, V CO 43/08, Lex nr 564856, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r, II PK 42/06, Lex nr 950622). Art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw uchwalono 16 grudnia 2010 r, a więc od tej daty został wyrugowany z porządku prawnego (jako niegodny z art. 2 Konstytucji), jednakże tylko w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury w przedziale czasowym od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Warunek rozwiązania stosunku pracy nie obejmował samego nabycia prawa do emerytury, ale był warunkiem wypłaty świadczenia. Oznacza to, iż w stosunku do ubezpieczonych, których dotyczy rozstrzygnięcie Trybunału należy dokonać rekonstrukcji stanu prawnego do takiego, jaki obowiązywał przed dodaniem przepisu art. 103a do ustawy emerytalnej. Nie istniał wówczas wymóg rozwiązania stosunku pracy celem realizacji prawa do emerytury, gdyż przepisy ustawy z dnia 21 listopada

2008 r o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) uchyliły z dniem 8 stycznia 2009 r przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd stwierdził, że w sytuacji skarżącej wyrok Trybunału nie ma zastosowania. L. S. uzyskała prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r, jednakże w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten obowiązywał do 7 stycznia 2009 r i był tożsamy w treści z przepisem art. 103a. Zatem wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r nie wpływa na prawidłowość zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji z dnia 19 marca 2013 r.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku wniósł w imieniu wnioskodawczyni jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez niezastosowanie norm Konstytucji RP, tj. art. 2 Konstytucji w związku z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji i zastosowanie niekonstytucyjnych art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej w związku z art. 28 i art. 16 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy, który łamie zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, jak i zasadę równości wobec prawa;

Strona apelująca wniosła o zadanie pytania prawnego Trybunałowi Konstytucyjnemu, czy art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w brzmieniu wprowadzonym art. 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Dz. U. z 2000 r Nr 9, poz. 118, następnie uchylonego w Dz. U. z 2008 r Nr 228, poz. 1507) jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP i wynikającą z niego zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, oraz czy jest zgodny z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP - zasadą równości wobec prawa; oraz czy zgodne z zasadą demokratycznego państwa prawa i wynikającej z niej zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa (art. 2 Konstytucji RP) jest uniemożliwienie jednoczesnego pobierania renty lub emerytury wraz z wynagrodzeniem za prace, tj. czy ustawodawca ma prawo uzależnić wypłatę renty lub emerytury od wcześniejszego rozwiązania stosunku pracy.

Jako ewentualny, strona skarżąca złożyła wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i nakazanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych wypłatę emerytury skarżącej od 1 października 2011 r albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania. Złożyła również wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelacji strona skarżąca nie zgodziła się, że do odwołującej wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, K 2/12 (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285) nie ma zastosowania. Wskazała, że decyzją z dnia 14 września 2009 r organ rentowy ponownie ustalił i podjął wypłatę świadczenia wnioskodawczyni od 1 sierpnia 2009 r. Tak więc odwołująca mieści się w kategorii osób, których dotyczy cytowany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Strona apelująca wskazała, że art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS został uchylony 8 stycznia 2009 r i do 31 grudnia 2010 r nie istniał wymóg uprzedniego rozwiązania stosunku pracy jako warunku pobierania świadczeń emerytalnych. Następnie identyczna sytuacja prawna, jak w art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, znalazła się w art.103a, który obowiązuje od 1 stycznia 2011 r. Obecnie więc realizacja prawa do emerytury (wypłata świadczenia), zgodnie z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, może nastąpić dopiero po odejściu ubezpieczonego z rynku pracy.

Strona skarżąca, analizując zmianę przepisów prawa od 1 lipca 2000 r (data wejścia w życie art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS), zwróciła uwagę na niezdecydowanie ustawodawcy co do ustalenia treści tzw. ryzyka emerytalnego, jako zdarzenia prawnego uzasadniającego realizację prawa do emerytury oraz absurdalności pewnych unormowań. Wskazała, że takie zmiany w krótkich odstępach czasowych stanowią naruszenie zasady równości, gdyż część emerytów może „dorabiać” do emerytury, a część nie.

Apelująca zauważyła, że obowiązująca regulacja nie wyłącza możliwości pobierania emerytury i zarobkowania, ale uzależnia wypłatę emerytury od rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, u którego osoba była zatrudniona bezpośrednio przed złożeniem wniosku o emeryturę. Absurd ten jest spotęgowany faktem, iż emeryt może wrócić do pracy do tego samego lub innego pracodawcy (praktycznie następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy) i pobierać zarówno wynagrodzenie, jak i emeryturę. Absurdu tego nie likwiduje cytowany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

Skarżąca stwierdziła, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku był związany wnioskiem grupy senatorów z dnia 20 stycznia 2012 r, który formułował zarzut niekonstytucyjności kwestionowanej regulacji w odniesieniu do wąskiego kręgu osób, tj. emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W związku z tym, Trybunał Konstytucyjny nie badał „konstytucyjności” obowiązku uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunku realizacji nabytego prawa do emerytury, lecz zastosowanie nowej treści ryzyka emerytalnego na podstawie art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r do osób, które w momencie jej wejścia w życie miały już ustalone i zrealizowane prawo do emerytury (vide: uzasadnienie wyroku TK). W sytuacji więc, kiedy Trybunał Konstytucyjny nie wypowiedział się, (nie badał) co do „konstytucyjności” obowiązku uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, ta okoliczność może mieć znaczenie dla prawidłowego wyrokowania w sprawach emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury poza przedziałem czasowym 8 stycznia 2009 r - 31 grudnia 2010 r. Skoro Trybunał nie badał konstytucyjności obowiązku uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunku realizacji nabytego prawa do emerytury, lecz zastosowanie nowej treści ryzyka emerytalnego na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r do osób, które w momencie jej wejścia w życie miały już ustalone i zrealizowane prawo do emerytury, to uprzedni obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą może być niezgodny z prawem i jako taki, nie może rodzić negatywnych skutków prawnych dla emerytów.

Konkludując apelująca wywodziła, że gdyby Sąd odwoławczy nie podzielił poglądu, iż stosuje się do niej powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego i skarżona decyzja w części, w jakiej zawiesiła jej prawo do emerytury, jest niezgodna z prawem, zasadny jest wniosek o wystąpienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie do Trybunału Konstytucyjnego ze stosownym pytaniem prawnym odnośnie konstytucyjności obowiązku uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunku realizacji nabytego prawa do emerytury.

Apelująca dodatkowo zauważyła, iż podobne do niniejszej sprawy były rozpoznawane przez sądy odwoławcze, gdzie zapadały korzystne dla odwołujących orzeczenia, wskazała m.in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 grudnia 2012 r, sygn. akt III AUa 1021/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 grudnia 2012 r, sygn. akt III AUa 695/12 oraz III AUa 696/12.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja L. S. nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne, jak też ich ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, nie ma zatem potrzeby szczegółowego powtarzania ustaleń i argumentów tego Sądu.

Przede wszystkim jednak podnieść należy, iż skarżąca domagała się wypłaty emerytury od daty zawieszenia, mimo że decyzja wstrzymująca wypłatę świadczenia jest prawomocna. Jako podstawę wznowienia wypłaty wskazała wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, K 2/12.

Na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych wznowienie postępowania przed organem rentowym uregulowane jest w art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz w art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 205, poz. 1585). Regulacje prawne zawarte w tych przepisach dotyczą jednak innej materii, tj. ponownego ustalenia prawa, wysokości świadczenia lub zobowiązania,

stwierdzonego prawomocną decyzją Zakładu, o ile zajdą okoliczności wskazane w tych przepisach, tj. zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. W sprawie niniejszej nie mamy do czynienia z ponownym ustaleniem prawa do świadczenia lub jego wysokości ale ze wznowieniem wypłaty świadczenia na skutek orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności przepisu, na podstawie którego dokonano wstrzymania wypłaty. Prawo ubezpieczeń społecznych nie przewiduje w ogóle możliwości wznowienia postępowania przed organem rentowym na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny. Niedopuszczalne byłoby jednak przyjęcie, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego pozostaje bez wpływu na decyzje, wydane przez organ rentowy na podstawie niekonstytucyjnego przepisu. W tej sytuacji jedynym rozwiązaniem jest skorzystanie z uregulowania zawartego w treści art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Sprawy uregulowane ustawą wymienione są jedynie przykładowo w art. 83 ustawy systemowej i bez wątpienia dotyczą również wypłaty świadczeń. Kodeks postępowania administracyjnego przewiduje możliwość wznowienia postępowania na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny. Zgodnie z art. 145a. § 1 kpa można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. W tej sytuacji skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 145a § 2 kpa).

W sprawie niniejszej wnioskodawczyni złożyła do organu rentowego skargę o wznowienie postępowania w dniu 30 listopada 2012 r (k. 60, 61 akt ZUS), a zatem w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia. Zachodziły tym samym podstawy do merytorycznego rozstrzygnięcia o żądaniu wnioskodawczyni. Pozwany organ rentowy wprowadził „odmówił uchylenia decyzji” wstrzymując wypłatę świadczenia, jednakże w uzasadnieniu decyzji wskazał, że brak jest podstaw do wyrównania świadczenia za okres od 1 października 2011 r do 31 stycznia 2012 r, orzekł zatem merytorycznie. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy zbadał decyzję w płaszczyźnie prawa materialnego, jako odmawiającą wznowienia wypłaty świadczenia za okres od 1 października 2011 r, odnosząc się do treści art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przy czym należy uznać, że omyłkowo organ rentowy wskazał w decyzji, że prawo do emerytury zawieszono zostało skarżącej od 1 października 2011 r, a nie od 1 grudnia 2011 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy wydał prawidłowy wyrok, a zarzuty apelacji nie są zasadne. Stan faktyczny jest oczywisty. Nie ma w szczególności wątpliwości, że apelująca nabyła prawo do emerytury od 1 listopada 2008 r, kiedy obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach, i w oparciu o ten przepis skarżącej zawieszono wypłatę emerytury, wobec kontynuowania przez nią zatrudnienia. Po uchyleniu tego przepisu, na wniosek skarżącej z dnia 24 sierpnia 2009 r (k. 55 akt ZUS) wypłata świadczenia została wznowiona decyzją z dnia 14 września 2009 r od 1 sierpnia 2009 r (k. 47 akt ZUS) . Wobec wejścia w życie przepisu art. 103a ustawy emerytalnej, skarżącej ponownie zawieszona została wypłata emerytury, gdyż skarżąca nadal pracowała (decyzja z dnia 6 grudnia 2011 r, wstrzymująca wypłatę emerytury od 1 grudnia 2011 r - k. 58 akt ZUS).

Apelująca opiera swoje roszczenie o wznowienie wypłaty emerytury za okres, kiedy wypłata była zawieszona, na treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.

Jednak prawidłowo ocenił Sąd pierwszej instancji, że wyrok Trybunału nie ma zastosowania do sytuacji apelującej, gdyż przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach został uznany za niekonstytucyjny tylko w stosunku do pewnej grupy emerytów.

Jeszcze raz przypomnieć należy, że w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285) Trybunał orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającej z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał wskazał

w uzasadnieniu orzeczenia wyraźnie, iż obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS, utracił bowiem moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności wskazuje, że skarżąca, która prawo do emerytury nabyła od 1 listopada 2008 r, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

Tak więc istotne znaczenie dla oceny skutków orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego ma data nabycia prawa do emerytury, a nie data „ponownego ustalenia i podjęcia wypłaty świadczenia” na wniosek skarżącej od 1 sierpnia 2009 r. Prawo apelującej do emerytury od 1 sierpnia 2008 r potwierdzone zostało decyzją ZUS z dnia 11 grudnia 2008 r, gdyż skarżąca spełniła warunki wymagane do emerytury, bowiem udowodniła wymagany staż pracy ogólny i szczególny, przewidziany ustawą - Karta Nauczyciela.

Odnosząc się do wniosku apelacji odnośnie do zadania pytania Trybunałowi Konstytucyjnemu w przedmiocie konstytucyjności przepisu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, stwierdzić należy, że przepis art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowi, że każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Przedstawienie Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego przez sąd na podstawie art. 3 ustawy z 1997 r o Trybunale Konstytucyjnym zatem wchodzi w rachubę, gdy to sąd, a nie strona, poweźmie wątpliwości co do zgodności aktu prawnego z Konstytucją RP (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r, IV KZ 8/10, OSNwSK 2010/1/621, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 lipca 2010 r, I OZ 559/10, Lex nr 694365, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2011 r, I OZ 653/11, Lex nr 964711).

W niniejszej sprawie takie wątpliwości nie zaistniały, tym bardziej, że Trybunał ocenił zgodność z przepisami Konstytucji przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r (SK 45/04, OTK-A 2006/2/15) orzekł, iż art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji.

Rzeczywiście istniały rozbieżności w orzecznictwie sądów apelacyjnych co do interpretacji treści omawianego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. Aktualnie, po sporządzeniu i ogłoszeniu przez Trybunał Konstytucyjny pisemnego uzasadnienia wyroku, nie ma wątpliwości co do treści tego orzeczenia, a jednolite orzecznictwo sądów powszechnych potwierdzone zostało w judykaturze Sądu Najwyższego w analogicznych sprawach (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 2013 r, III UK 117/12, oddalający skargę kasacyjną wniesioną w sprawie III AUa 399/12 Sądu Apelacyjnego w Lublinie, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 2013 r, III UK 118/12, oddalający skargę kasacyjną wniesioną w sprawie III AUa 454/12 Sądu Apelacyjnego w Lublinie).

Dodatkowo zauważyć należy, że nie ma podstaw do wypłaty emerytury skarżącej od 1 października 2011 r, skoro ZUS wstrzymał wypłatę emerytury dopiero od 1 grudnia 2011 r, w związku z prośbą skarżącej z 1 grudnia 2011 r o sprawdzenie, czy emerytura za październik i listopad jest należna

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc jako bezzasadną.